

USNESENÍ

Nejvyšší soud rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 29. 2. 2024 o dovolání obviněného **Roberta Veverky**, narozeného 18. 11. 1976 v Praze, trvale bytem Sekaninova 1204/36, 128 00 Praha 2, proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 1. 3. 2023, č. j. 6 To 47/2022-632, v trestní věci vedené u Okresního soudu v Bruntále pod sp. zn. 66 T 84/2021, t a k t o :

Podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. řádu se dovolání obviněného Roberta Veverky **odmítá**.

Odůvodnění:

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem Okresního soudu v Bruntále (dále jen „soud prvního stupně“) ze dne 3. 11. 2021, č. j. 66 T 84/2021-506, byl obviněný Robert Veverka (dále jen „obviněný“) uznán vinným ze spáchání přečinu šíření toxikomanie podle § 287 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákoníku. Uvedeného přečinu se obviněný podle skutkových zjištění soudu prvního stupně dopustil společně se spoluobviněnou obchodní společností Legal Publishing s. r. o. (dále též „spoluobviněná“) tím [stručně řečeno], že v době nejméně od 8. 11. 2010 do počátku roku 2020 v pozici šéfredaktora tištěného magazínu Legalizace (dále jen „magazín“), který byl distribuován po celé České republice na veřejná prodejní místa, v dvouměsíčních intervalech, v nákladu minimálně 10 000 ks výtisků, obeznamen s účinky látek obsažených v rostlině konopí (rod Cannabis), vyzdvihoval účinky těchto látek, včetně účinků na psychiku člověka, navozoval dojem legality pěstování rostlin konopí, s vědomím, že je zakázáno pěstovat druhy a odrůdy rostlin konopí, které mohou obsahovat více než 0,3 % látek ze skupiny tetrahydrokanabinolů (dále též „THC“), a to prostřednictvím textů uveřejňovaných v rámci magazínu, obsahujících kvalifikované návody a rady k pěstování rostlin konopí a jejich kříženců, s užitím konkrétních hnojiv a jiných chemikálií, nastavení co nejideálnějších světelných a tepelných podmínek tzv. cyklů, vedoucí k co největší koncentraci látek obsažených v rostlinách konopí, včetně látky THC, návodů k výrobě koncentrovaných přípravků z rostlin konopí, jejich skladování, včetně textů zabývajících se následným zpracováním vypěstovaných rostlin konopí, zaměřených na vaření a pečení, v rámci jednotlivých vydání magazínu uveřejňoval příspěvky a inzerci zaměřenou na prodej semen rostlin konopí a jejich kříženců, obsahující doprovodný text poukazující na obsah účinných látek, chuť a účinky jednotlivých odrůd, zařízení a chemikálie potřebné k pěstování rostlin konopí a jejich kříženců, zařízení a pomůcky potřebné k užití zpracovaných rostlin konopí, jak v kamenných obchodech po celé České republice, tak prostřednictvím zásilkového prodeje tohoto sortimentu, popřípadě prostřednictvím e-shopu legalmarket, kdy jako přílohu magazínu distribuoval feminizovaná semena rostlin konopí a jejich kříženců a pomůcky k užití zpracované rostliny konopí, dále na internetové doméně <https://www.magazin-legalizace.cz> v elektronické formě publikoval obsah jednotlivých čísel magazínu, včetně dalších návodů na pěstování rostlin konopí, se zaměřením na výběr vhodných semen rostlin konopí, jejich naklíčení, předpěstování, až vypěstování dospělých rostlin konopí, přičemž

výše uvedeného jednání se dopustil i přesto, že látka delta-9-tetrahydrokanabinol (THC) je uvedena v příloze č. 4 jako psychotropní, zařazená do seznamu II podle Úmluvy o psychotropních látkách - nařízení vlády č. 463/2013 Sb., kdy takto prostřednictvím tištěných magazínů a internetové domény <https://www.magazin-legalizace.cz> uveřejnil jednotlivá čísla magazínu (podrobně uvedená ve výroku o vině), přičemž tímto jednáním inspiroval nejméně osobu Martina Pastorka, roč. 1974, k tomu, že si prostřednictvím magazínů obstaral semena rostliny konopí, podle návodů a rad v magazínu uvedených semena zasadil, rostliny vypěstoval a usušil, čímž vyrobil zakázanou látku delta-9-tetrahydrokanabinol.

2. Soud prvního stupně výše uvedeným rozsudkem uznal vinnou i spoluobviněnou ze spáchání přečinu šíření toxikomanie, a to podle § 287 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákoníku a § 7 zákona č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim (dále jen „t. o. p. o.“).

3. Za uvedený přečin soud prvního stupně podle § 287 odst. 2 tr. zákoníku uložil obviněnému trest odnětí svobody v trvání 12 (dvanácti) měsíců, jehož výkon podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání 2 (dvou) roků a 6 (šesti) měsíců. Pokud se týká spoluobviněné, této soud prvního stupně za uvedený přečin podle § 287 odst. 2 tr. zákoníku, § 68 odst. 1 tr. zákoníku a § 18 odst. 1, 2 t. o. p. o. uložil peněžitý trest ve výměře 100 denních sazeb s výší denní sazby 500 Kč, tedy v celkové výměře 50 000 (padesát tisíc) Kč.

4. Proti tomuto rozsudku podali odvolání obviněný, spoluobviněná a státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Bruntále, který tak učinil pouze do výroků o trestu v neprospěch obou obviněných. O odvoláních rozhodl Krajský soud v Ostravě (dále jen „odvolací soud“) rozsudkem ze dne 1. 3. 2023, č. j. 6 To 47/2022-632, tak, že podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu z podnětu odvolání státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Bruntále a obviněného napadený rozsudek zrušil ve výroku o trestu u obou obviněných a za podmínek § 259 odst. 3 tr. řádu nově rozhodl tak, že podle § 287 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 67 odst. 2 písm. a), § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku uložil obviněnému peněžitý trest ve výměře 200 denních sazeb s výší denní sazby 500 Kč, tedy v celkové výměře 100 000 (sto tisíc) Kč. Spoluobviněné pak podle § 287 odst. 2 tr. zákoníku, § 68 odst. 1 tr. zákoníku a § 18 odst. 1, 2 t. o. p. o. uložil peněžitý trest ve výměře 100 denních sazeb s výší denní sazby 1 500 Kč, tedy v celkové výměře 150 000 (sto padesát tisíc) Kč. V ostatních výrocích ponechal odvolací soud napadený rozsudek soudu prvního stupně nezměněný. Odvolání spoluobviněné pak odvolací soud podle § 256 tr. řádu zamítl.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

5. Proti rozsudku odvolacího soudu podává dovolání pouze obviněný, a to prostřednictvím svého obhájce Mgr. Adama Biňovce, advokáta, a z důvodů uvedených v § 265b odst. 1 písm. g), h), l) a m) tr. řádu. Obviněný upozorňuje, že jím namítané důvody dovolání lze, v souladu se zásadou *beneficium cohaesionis* vyjádřenou v § 265k odst. 2 a § 261 tr. řádu, vztáhnout i ke spoluobviněné.

6. Po rekapitulaci dosavadního průběhu řízení obviněný uvádí, že výrok o jeho vině je nesprávný, neboť nebyly splněny předpoklady vzniku odpovědnosti neboli pojmové znaky

trestného činu jako je protiprávní jednání, příčinná souvislost mezi jednáním jeho a škodlivým následkem (*kauzální nexus*) a zavinění.

7. Je přesvědčen, že soudy ve výroku o vině rozsudku soudu prvního stupně, který byl odvolacím soudem bez výhrad potvrzen, označují za protiprávní jednání naplňující znaky skutkové podstaty trestného činu šíření toxikomanie ve formě podněcování, přičemž obvinění měli čin spáchat tiskem a veřejně přístupnou počítačovou sítí, mj. dílčí jednání, která byla bez jakékoli faktické revize převzata z textu obžaloby, resp. usnesení o zahájení trestního stíhání. Obviněný následně podrobně rozebírá konkrétní pasáže tzv. skutkové věty rozsudku soudu prvního stupně, k nimž připojuje své námitky spočívající v tom, že v nich nedochází k naplnění znaků skutkové podstaty šíření toxikomanie (nevychází z nich vazba na produkci THC, jde o běžné pěstitelské informace atd.).

8. Obviněný namítá, že se spoluobviněnou opakovaně upozorňovali na věcné nedostatky vymezení „protiprávního jednání“, kdy skutková věta výroku rozsudku ve věci nepředstavuje ve vztahu k jednotlivým dílčím skutkům jejich slovní vyjádření tak, aby obsahovalo všechny relevantní okolnosti z hlediska použité právní kvalifikace, a které bylo z usnesení o zahájení trestního stíhání bez jakékoli úpravy toliko zkopírováno do obžaloby a odtud doslovně pojata do výroku o vině rozsudku soudu prvního stupně (potvrzeného soudem odvolacím). Do tohoto vymezení tak orgány činné v trestním řízení podle názoru obviněného zahrnuly mj.: objektivně legitimní polemiku s drogovou politikou České republiky s odkazy na úpravu v jiných zemích, doporučení týkající se užívání léčebného konopí kopírující totožná doporučení SAKL (pozn. Státní agentura pro konopí pro léčebné použití), obecné pěstitelské články, které se obsahově netýkají konopí a konopí v nich není zmíněno slovně ani graficky, články věnující se obecně tématu konopí, aniž by bylo v řízení postaveno najisto, zda se vůbec týkají takového konopí, které má více než dovolený limit obsahu látek ze skupiny THC, resp. které nesplňuje podmínky § 5 odst. 5 ve spojení s § 2 odst. 1 písm. g) zákona o návykových látkách, což dopadá i na konkrétní odrůdy citované ve výrokové části rozsudku, u nichž nebyl obsah THC předmětem provedeného dokazování.

9. Obviněný vytýká orgánům činným v trestním řízení, že se těmito námitkami, které poprvé uvedl již ve stížnosti proti usnesení o zahájení trestního stíhání, nijak nezabývaly, popř. (i) je odbyly provedením korespondujícího listinného důkazu a nesrozumitelným konstatováním, jako je tomu např. v případě námitek ohledně článku „Úvod do pěstování.“, vypořádanou v bodě 15. odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně, jehož část obviněný doslovně cituje, aniž by však bylo zřejmé, jaké je tedy věcné vypořádání dané námitky obviněného, či (ii) je orgány činné v trestním řízení řešily v rovině zcela obecné, jako je tomu v bodě 25. rozsudku odvolacího soudu, který zcela pomíjí jak absenci tématu konopí v řadě článků uvedených ve výrokové části rozsudku soudu prvního stupně, tak i skutečnost, že pěstování a další zpracování konopí, a to i pro účely potravinářské, není *a priori* obecně závaznými právními předpisy zapovězeno (přestože podle obviněného soud prvního stupně vychází ze zcela opačného výkladu, a to včetně výrokové části rozsudku, srov.: „[odsouzený] navozoval dojem legality pěstování rostlin konopí“), ba ani děje-li se tak bez zvláštního oprávnění, které je zásadně nezbytné toliko vykazuje-li toto konopí zcela konkrétní kvantitativní vlastnosti (konkrétně obsah látek ze skupin THC vyšší než 1 %).

10. Dále obviněný namítá, že ve vztahu k obsahu magazínu není *a priori* odůvodněn závěr, že se týká konopí s nadlimitním obsahem látek ze skupiny THC. Opačný postup by byl ve zjevném rozporu se zásadou *in dubio pro reo*. Obdobně nesrozumitelný postoj podle obviněného pak zaujaly soudy obou stupňů ve vztahu k inzerci obsažené v magazínu, která

odkazuje toliko na právně konformní prodejce právně konformního zboží, přičemž k jakémukoli jinému závěru nebylo provedeno odpovídající dokazování. Zarážejícím shledává, že odvolací soud v bodě 38. svého rozsudku současně označuje publikaci téhož okruhu informací, které se objevují ve výroku o vině, za dovolené, čímž zakládá nepřezkoumatelnost svého rozhodnutí pro vnitřní rozpornost. Obviněný dále poukazuje na to, že žádný ze soudů však v rozporu s § 125 odst. 1 tr. řádu *stricto sensu* neuvádí srozumitelným způsobem, jak a proč tyto námitky obhajoby a s nimi korespondující důkazy hodnotil ve vztahu k projednávané věci (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 25. 3. 2014, č. j. II. ÚS 3142/2-1), čímž zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 8. 2019, č. j. 5 Tdo 88/2019-43). Tento nedostatek nebyl jakkoli v odvolacím řízení napraven, když odvolací soud (s výjimkou absence výslechu jednoho ze svědků, jejichž výslech obviněný v průběhu řízení navrhoval) žádný nedostatek neshledal.

11. Obviněný připomíná, s odkazem na usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 10. 2018, sp. zn. II. ÚS 2980/17-1, že trestní právo nesmí být aplikováno extenzivně v neprospěch obviněného, trestný čin musí být jasně definován zákonem. Tato podmínka je splněna, jestliže je adresát normy schopen z textu příslušného ustanovení zjistit, jaké jednání nebo opomenutí způsobuje jeho trestní odpovědnost [k čemuž odkazuje na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 25. 5. 1993, ve věci Kokkinakis proti Řecku, č. 14307/88, bod 52.; a komentářovou literaturu k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“)]. V tomto kontextu dále připomíná, že ač věnoval obsáhlou část své obhajoby (zejména ve vztahu k odůvodnění odvolání proti rozsudku soudu prvního stupně, tj. podání obviněného ze dne 14. 1. 2022) otázce svobody slova a hranic mezi dovoleným jednáním a šířením toxikomanie, kterou považuje pro projednávanou věc za zcela stěžejní, včetně odkazů na relevantní judikaturu, nevěnoval se této oblasti soud prvního stupně vůbec, odvolací soud pak toliko konstatoval, že v části popsané ve výroku soudu prvního stupně o vině jednání odsouzených ústavněprávní ochrany nepožívá a „přesahuje meze“ dané společenským zájmem, jako tomu bylo ve věci knihy „Recepty z konopí“, aniž by se odvolací soud jakkoli zabýval odlišnostmi obou těchto případů (srov. body 26. a 29. rozsudku odvolacího soudu) či srozumitelně vymezil ony meze společenského zájmu, kterými argumentoval (k témuž viz body 21. a násl. podání obviněného do řízení ze dne 14. 1. 2022).

12. Obviněný vyjadřuje názor, že se může toliko domnívat, že za naplnění dané skutkové podstaty považují orgány činné v trestním řízení šíření jakýchkoli pozitivních informací o konopí, zejména jedná-li se o „články působící značně odlehčeným dojmem, články ironické, ale i články, v nichž se objevují osobní názory autora, případně narážky na legálnost či nelegálnost nakládání s návykovými látkami a postupy s tím související“ (podle bodu 24. rozsudku soudu prvního stupně, aby však v bodě 22. téhož odůvodnění tento soud napadal naopak odborný charakter textů v magazínu publikovaných), kterýžto výklad lze však jen těžko považovat za ústavně konformní, a k čemuž se obviněný opakovaně vyjadřoval, aniž by to soudy jakkoli zohlednily (srov. např. bod 15. podání obviněného ze dne 14. 1. 2022). Obdobné deficity přitom podle obviněného vykazuje posouzení otázky dostupnosti informací, prostřednictvím jejichž šíření se měl protiprávního jednání dopustit, když prostý poukaz na náleží Ústavního soudu ze dne 20. 2. 2014, sp. zn. III. ÚS 934/13, nijak neřeší, že je obviněný kriminalizován za šíření týchž informací, které volně a veřejně poskytují státní instituce, a to zejména v kontextu principu rovnosti před zákonem vyjádřené v článku 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“).

13. Obviněný dále oponuje, že i námitka týkající se použití trestního práva coby nástroje *ultima ratio* je odvolacím soudem vypořádána toliko skrze floskule, aniž by se *in concreto* zabýval obviněným vznesenou otázkou, proč první námitka týkající se údajné protiprávnosti jeho činnosti byla zhmotněna až po více než 10 letech veřejného vydávání magazínu, nadto v podobě zahájení trestního stíhání. Jedná se přitom o otázku hmotněprávního posouzení ve smyslu § 256b odst. 1 písm. h) tr. řádu, a též v obecné rovině nedostatečně vypořádanou námitku, která i v tomto případě zatěžuje rozsudky obou stupňů ve věci vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

14. Obviněný má též za to, že by se býval hypoteticky dopustil některými skutky popsány ve výrokové části rozsudku soudu prvního stupně daného trestného činu, nezakládalo by to bez dalšího oprávnění orgánů činných v trestním řízení označit za protiprávní též další skutky, které trestnému činu šíření toxikomanie neodpovídají a jejich zahrnutí do výrokové části rozsudku ve věci by bylo nutně k újmě obou spoluobviněných závažnou procesní vadou. Skutečný rozsah eventuální trestné činnosti spoluobviněných by se pak musel promítat i do výroku o trestu.

15. K dovolacím důvodům podle § 256b odst. 1 písm. g) tr. řádu, obviněný poukazuje na jeho důkazní návrhy – zejm. výslechy svědků, s výjimkou návrhu na výslech svědka Martina Pastorka, kterému vyhověl až odvolací soud. Konstatuje, že plně respektuje právo soudu předejít provádění nadbytečných důkazů a omezit se v konkrétní věci např. na provedení listinných důkazů obsahujících písemné sdělení týchž osob (zde mj. Mgr. et. Mgr. Heleny Rampachové, Mgr. Pavla Nepustila, Ph.D., Mgr. Jindřicha Vobořila, Pg.Dip., a doc. MUDr. Viktora Mravčíka, Ph.D.). Pokud se však soud prvního stupně současně odmítl těmito listinnými důkazy fakticky zabývat, ač byly provedeny, s odůvodněním, že měly být adresovány jiným složkám státní moci a obsahu magazínu se netýkají, resp. nejsou pro posouzení obsahu magazínu významné (což odvolací soud akceptoval), těžko lze podle obviněného takový postup hodnotit jinak než jako projev libovůle vycházející spíše z představy soudu než jako výsledek přezkoumatelné úvahy opírající se o konkrétní výsledky dokazování. Obviněný připomíná, že obsahem těchto vyjádření je zejména zdůraznění významu magazínu v systému terciární prevence závislostí, resp. závislostní politiky a ve vztahu k předcházení negativních dopadů toxikomanie na společnost. Podle obviněného je objektivně vyloučeno současně konstatovat, že magazín je pro prevenci společenského rizika přínosem (jak odborníci pro danou oblast konstatují v odkazovaných vyjádřeních) a současně je jeho vliv v téže oblasti negativní (příčemž obviněný upozorňuje, že soud je ve vztahu k problematice adiktologie odkázán na postup podle § 105 odst. 1 tr. řádu, neboť příslušnými mimoprávními odbornými znalostmi nedisponuje) – podobně jako nelze rozpoznat obsah THC v rostlině konopí jen podle fotografie, když tento dojem se snaží soud prvního stupně vyvolat v bodě 24. svého rozsudku (na což bez jakékoli zpětné vazby ze strany odvolacího soudu obviněný upozorňoval již ve svém podání ze dne 14. 1. 2023). I pokud by tomu tak ale bylo, je taková přetrvávající kontradikce v důkazech (promítající se nadto bezprostředně i do obsahu rozhodnutí ve věci) podle názoru obviněného buď důsledkem chybných nebo nedostatečných skutkových zjištění a soud pochybil, pokud se s těmito rozpornými zjištěními spokojil a bez dalšího je v rozporu se zásadou *in dubio pro reo* vyhodnotil v neprospěch spoluobviněných. V tomto kontextu považuje obviněný za nutné též opětovně zdůraznit otázku naplnění subjektivní stránky trestného činu co do jeho úmyslu, neboť ač soudy obou stupňů posuzují jeho jednání coby spáchané v úmyslu nepřímém, z odkazovaných důkazů (tj. vyjádření adiktologů a odborníků zaměřených na léčbu a prevenci závislostí) jakož i konzistentních vyjádření odsouzeného se podává obraz odlišný, tzn. snaha předcházet vzniku újmy na straně společnosti a nikoli

smíření s důsledkem opačným v podobě podpory rozvoje závislostí a rizikového závislostního jednání.

16. Za zarážející považuje obviněný též to, jakým způsobem soud prvního stupně (podporován závěry soudu odvolacího) naložil s důkazními návrhy obhajoby na výslech svědků gen. Jakuba Frydrycha a JUDr. Lenky Bradáčové, Ph.D., když tento podle obviněného zjevně zpochybňuje buď příčetnost svědků, či řádné plnění jejich služebních povinností. Jmenovaní se sice seznámili s obsahem magazínu avšak (v rozporu se zásadou oficiality podle § 2 odst. 4 tr. řádu) nezahájili jakékoli kroky vedoucí k trestnímu stíhání obviněného nebo jiných osob v souvislosti s vydáváním magazínu. Poukazuje na to, že tento rozpor se však orgány činné v trestním řízení nepokusily jakýmkoli způsobem odstranit, ač na něj obvinění opakovaně upozorňovali. Skutečnost, že soud prvního stupně zcela staví na ruby sdělení gen. Frydrycha, že NPC (Národní protidrogová centrála) neshledala ve vydávání magazínu naplnění skutkové podstaty trestného činu šíření toxikomanie, a uzavírá, že si na základě tohoto sdělení měl být obviněný vědom, že se takového trestného činu tímž jednáním dopustit může, pak podle obviněného jasně vypovídá, že soud prvního stupně se ani nepokoušel předstírat naplnění vyšetřovací zásady ve smyslu § 2 odst. 5 tr. řádu. Odůvodnění rozsudku pak obviněný označuje za plytké slohové cvičení ve snaze vykonstruovat oporu pro odsouzení obou obviněných. Toto pochybení se sice pokusil odvolací soud zakrýt v bodě 32. svého odůvodnění, ale zcela přitom pomíjí, že jak se z výroku rozsudku soudu prvního stupně podává, i obsahem tohoto údajně nezávadného čísla měli obvinění naplnit skutkovou podstatu trestného činu šíření toxikomanie, *ergo* je v tomto rozsahu odůvodnění rozsudku odvolacího soudu nepřezkoumatelné pro vnitřní rozpornost.

17. Svědek Martin Pastorek v rámci výslechu před odvolacím soudem vypověděl, že informace o pěstování konopí „jsou všude“, magazín pro něj v tomto směru podstatný nebyl a zkušenost s konopím jako návykovou látkou měl již z dřívější doby. Dále z jeho výpovědi vyplynulo, že počet semen získaných z přílohy magazínu byl ve vztahu k celkovému počtu jím pěstovaných rostlin zanedbatelný (konkrétně mělo jít o tři semena, přičemž není jasné, zda a případně kolik rostlin z těchto semen skutečně vzešlo). A konečně vypověděl i to, že byl magazínem informován o protiprávnosti pěstování rostlin konopí obsahujících nadlimitní obsah látek ze skupiny THC. Obviněný nerozumí, jak za těchto okolností mohl soud dospět k závěru, že magazín představoval pro svědka Pastorka právně relevantní podporu jeho protiprávní činnosti. I v tomto směru se tak s odkazem na dovolací důvod podle § 256b odst. 1 písm. g) tr. řádu dovolává námitky extrémního rozporu mezi provedenými důkazy a skutkovými zjištěními z nich učiněnými, které současně představují porušení základních práv obviněného jakožto jednotlivce ve smyslu čl. 36 a násl. Listiny a práva na spravedlivý proces.

18. S ohledem na výše uvedené obviněný navrhuje (s odkazem na zásadu *beneficia cohaesionis*), aby Nejvyšší soud zrušil oba rozsudky napadené jeho dovoláním postupem podle § 265k tr. řádu a podle § 265m téhož zákona zprostil obviněného obžaloby.

19. K dovolání obviněného se vyjádřil JUDr. Michal Basík, **státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství** (dále jen „státní zástupce“). Po rekapitulaci dosavadního průběhu řízení a obsahu dovolání konstatuje, že napadeným rozsudkem odvolacího soudu nebyl naplněn dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. m) tr. řádu, neboť odvolání obviněného nebylo zamítnuto, ale naopak na podkladě odvolání obviněného a státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Bruntále odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně a podstatně modifikoval výrok o trestu obviněného a spoluobviněné.

20. Podle státního zástupce není naplněn ani dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. řádu. Připomíná, že obviněný namítl, že v rozhodnutí odvolacího soudu nebylo vypořádáno jeho odvolání v rozsahu výroku o vině rozsudku soudu prvního stupně ale pouze ve výroku o trestu. Tato námitka však v konfrontaci s obsahem rozsudku odvolacího soudu nemůže obstát. Tento soud řádně rozhodl o odvolání obviněného a mimo jiné na jeho základě dospěl k modifikaci výroku o trestu. Zároveň státní zástupce uvádí, že lze považovat za notoriету, že odvolání je posuzováno jako jediný celek, přičemž pokud je z podnětu zrušen výrok o trestu, ve zbytku již odvolací soud takové odvolání nezamítá, což potvrdilo i stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 10. 5. 2022, sp. zn. Pl. ÚS-st. 56/22, jehož část doslovně cituje. Podle státního zástupce je přitom podstatné, že se odvolací soud věcně vypořádal s odvoláním obviněného v plném rozsahu, v jakém namítal nesprávnost výroku o vině rozsudku soudu prvního stupně, a z tohoto hlediska uvedenou vadou napadený rozsudek zatížen není.

21. Za stěžejní z věcného hlediska shledává státní zástupce námitky vtělené v bodech 8., 9. a 12. dovolání, zabývající se vlastním naplněním znaků přisouzeného přečinu a jejich dostatečným vyjádřením v popisu skutku. V tomto směru má státní zástupce za to, že i přes dílčí výhrady k popisu skutku napadený rozsudek může obstát. Následně rozebírá znění § 287 tr. zákoníku a s ním související § 130 tr. zákoníku. Podstatu jednání obviněného shledává v podněcování předem neurčených osob ke zneužívání návykové látky. Podstatné přitom je, zda podněcování obviněného skutečně směřuje ke zneužívání návykové látky.

22. Z hlediska námitek obviněného, že část jím publikovaných informací nesměřovala specificky ke zneužívání konopí pro jeho psychoaktivní účinky státní zástupce v obecné poloze zdůrazňuje, že přisouzené jednání bylo zjevně pokračujícím trestným činem. K tomu připomíná znění § 116 tr. zákoníku. Proto není z hlediska trestní odpovědnosti rozhodné, zda každý dílčí útok sám o sobě zcela naplňuje skutkovou podstatu daného trestného činu, pokud je tato skutková podstata naplněna v souhrnu s dalšími dílčími útoky. Nicméně je třeba se zabývat tím, zda jsou veškeré ve výroku o vině zmiňované články, údaje a informace skutečně způsobilé podnítit zneužívání návykových látek.

23. Státní zástupce připomíná, že rostlina konopí obsahuje mnoho látek, které jsou z právního hlediska zcela nezávadné a nemají žádné psychoaktivní účinky. Pokud by byly proto v některých článkách, inzerátech či sděleních publikovaných obviněným výhradně neutrální informace o pěstování konopí bez bližší (byť implicitní) specifikace, že jde o konopí obsahující THC (tj. návykovou látku ve smyslu § 130 tr. zákoníku), nebylo by možno takové jednání bez dalšího podřadit pod objektivní stránku skutkové podstaty přečinu šíření toxikomanie. Nicméně o takové šíření toxikomanie se může jednat v případě dalšího kontextu, například právě v případě souběžného poskytování feminizovaných semen „kultivarů“ určených k produkci vysokopotentního konopí obsahujícího dominantně THC, popřípadě se souběžnou inzercí poukazující na psychoaktivní účinky konkrétních „odrůd“. Obsahově neutrální informace o způsobu pěstování rostlin konopí, které by nebyly specificky zaměřeny na konopí právě pro jeho psychoaktivní účinky, resp. pro větší podíl v něm obsažených návykových látek a bez onoho doprovodného kontextu způsobilého navodit chuť ke zneužívání psychoaktivního konopí, by skutečně nebylo možno považovat za odpovídající skutkové podstatě přisouzeného trestného činu. Nicméně podle názoru státního zástupce popis jednání obviněného z hlediska vyjádření všech znaků přisouzeného přečinu s dílčími výhradami obstojí.

24. Státní zástupce se neztotožňuje s námitkami obviněného, že podněcovat ke zneužití návykové látky může pouze pachatel, který tuto látku explicitně zmiňuje. Pokud totiž obviněný v některých člancích výslovně odkazuje na specifické odrůdy konopí vyšlechtěné pro vysoký obsah THC, není na překážku jeho trestní odpovědnosti, že tuto látku explicitně nezmíní. Nelze proto považovat za důvodné námitky obviněného, jimiž zpochybňuje naplnění znaku přisouzeného přečinu ve vztahu k pěstování, konkrétně uvedených odrůd, pokud se jedná o odrůdy charakteristické právě pro jejich vysoké psychoaktivní účinky (srov. zejména obviněným zmiňované odrůdy Dvojitý Holanďan, Super Skunk, Warlock a další, vyznačující se právě vysokým obsahem THC). Státní zástupce poukazuje na to, že obviněný ve svých námitkách účelově cílí na konkrétní články či jejich pasáže, aniž zohledňuje právě celkový kontext konkrétního magazínu, z něhož podpora zneužívání právě (byť nikoliv výhradně) psychoaktivního konopí vyplývá bez zřejmých pochybností. Proto není relevantní výhrada obviněného, že například v článku „Úvod do pěstování“ není vůbec zmíněno THC, pokud v dalším článku v témže čísle je popsán postup pěstování rostliny konopí „odrůdy“ Dvojitý Holanďan, která se vyznačuje obsahem THC okolo 20 % a naopak velmi nízkým obsahem neaktivní látky CBD. Pro posouzení, zda dané číslo magazínu podněcuje ke zneužívání návykových látek, je tak podstatný celkový obsah časopisu, nikoli jeho pouze účelově z kontextu vytržené pasáže, které samy o sobě by skutečně skutkovou podstatu daného přečinu naplnit nemohly. Obdobně onen kontext směřující ke zneužívání návykových látek obsahující i některé obviněným zpochybňované recepty, neboť obsahují poukaz na psychoaktivní účinky zastřeným, přesto však zcela zřejmým způsobem (vyjádření „6 gramů legrace“, odkaz na použití hašiše apod.).

25. Právě vzhledem k nutnosti posuzovat publikované informace v celkovém kontextu neobstojí námitka obviněného, že ve výroku o vině jsou zahrnuty i informace trestněprávně irelevantní. Státní zástupce připouští, že tomu tak sice u některých dílčích útoků v konkrétních dílčích jednotlivostech být může, ale jde spíše o nadbytečnou formulaci, jež nezakládá nezákonnost či nesprávnost takového popisu, ale nanejvýš nadbytečnou formulaci.

26. Za důvodnou státní zástupce neshledal ani námitku, že v případě obviněného bylo trestní právo nepřipustně aplikováno extenzivním způsobem v jeho neprospěch. Zásada *nullum crimen sine lege certa*, na níž obviněný odkazuje, v daném případě splněna byla. Obviněný zjevně ví, jaký je právní režim psychoaktivní účinné látky rostliny konopí, zároveň se nijak netají tím, že je sám příznivcem jeho zneužívání. Podle státního zástupce si tedy musel být zřejmě vědom toho, že pokud v člancích šíří informace o psychoaktivním konopí v pochvalném, povzbuzujícím či jinak podporujícím kontextu, může jeho jednání naplnit znaky podněcování ve smyslu § 287 tr. zákoníku. To na druhou stranu pochopitelně neznamená, že by znaky uvedeného přečinu naplňovalo uvedení jakékoliv pozitivní informace o konopí, jak se snaží obviněný orgánům činným v trestním řízení podsouvat. Za podněcování je třeba považovat uvádění takových pozitivně laděných informací o konopí způsobem, který vyzdvihuje pozitivní účinky psychoaktivních látek v konopí, či zdůrazňuje jejich převahu nad účinky negativními, či jiným podobným způsobem vyvolává náladu či chuť takové psychoaktivní konopí užít. Takové jednání přitom z výroku o vině v odsuzujícím rozsudku dovodit lze.

27. Námitku obviněného, že se soudy nedostatečně vypořádaly s jeho poukazem na konflikt svobody slova a trestních norem, nepovažuje státní zástupce za opodstatněnou. Naopak má za to, že se touto otázkou soudy zabývaly relativně podrobně, jak vyplývá z bodu 33. rozsudku soudu prvního stupně, a ještě podrobněji a přiléhavěji z bodů 29. až 31. a 37. až 38. rozsudku odvolacího soudu a v nich rozvedené úvahy odkazující též na relevantní

judikaturu, proto na ni státní zástupce odkazuje. Skutečnost, že s tímto obviněný nesouhlasí není dovolacím důvodem.

28. Státní zástupce dále poukazuje na to, že soudy obou stupňů se také zabývaly aplikací zásady subsidiarity trestní represe a s ní spojeným principem, že trestní právo je třeba aplikovat pouze jako prostředek *ultima ratio*. S obviněným podle státního zástupce lze souhlasit, že tato námitka obsahově odpovídá dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. řádu, nelze ji však považovat za opodstatněnou z věcného hlediska. Relevantně, byť stručněji se tím zabýval soud prvního stupně v bodech 29. a 33. a podrobněji pak odvolací soud zejména v bodech 34. až 38. svého rozsudku. I v tomto směru lze podle státního zástupce na rozhodnutí soudů toliko odkázat, neboť nemá za to, že by zejména přesvědčivé odůvodnění odvolacího soudu bylo možno bez podrobnější oponentní argumentace označit za pouhé „floskule“. Nadto připomíná, že obviněný naplnil znaky přisouzeného přečinu za okolností podmiňující použití vyšší trestní sazby podle § 287 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku. K tomu odkazuje na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2016, sp. zn. 8 Tdo 1362/2016 a dodává, že vzhledem k dlouhodobosti a mnohosti útoků obviněného nelze rozhodně dovodit, že by škodlivost jednání obviněného pomyslné dolní hranice nedosahovala.

29. Státní zástupce se neztotožňuje s názorem obviněného, že by řízení bylo zatíženo vadou spočívající v existenci tzv. opomenutých důkazů. Soudy se s důkazními návrhy obviněného náležitým způsobem vypořádaly, přihlédly k písemným vyjádřením některých z navržených svědků a zároveň dospěly k relevantnímu a pochybnosti nevzbuzujícímu závěru, že navržení svědci k předmětu dokazované skutečnosti nedisponují vypovídajícími potenci, k čemuž odkazuje na bod 34. rozsudku soudu prvního stupně a v body 32., 33. a 41. rozsudku odvolacího soudu. Státní zástupce se s uvedenými závěry soudů zcela ztotožňuje, přičemž se oproti stanovisku obviněného nedomnívá, že by se jakkoli vylučoval závěr o dílčím přínosu informací prezentovaných v předmětném magazínu se závěrem o celkově trestněprávně relevantním kontextu na podkladě jiných tam obsažených informací. Takto si lze jistě velmi dobře představit, že i v jinak zcela nezávadné publikaci s jinak nesporným přínosem budou obsaženy údaje, jejichž publikace prolomí hranice trestní odpovědnosti. Úkolem soudů přitom nebylo posuzování míry společenské prospěšnosti zveřejnění informací nezávadných, k čemuž se mohli navržení svědci jistě vyjádřit, ale toliko posouzení odpovědnosti za informace, které měly ve vztahu ke zneužívání psychotropní látky THC (resp. k produkci omamné látky konopí) podněcující charakter. Za tohoto stavu podle státního zástupce neobstojí ani námitka obviněného, že soudy učinily odborné závěry v otázce, k níž nedisponují patřičnou odborností, neboť předmětem posouzení soudů totiž nebylo vyhodnocení publikovaných informací z hlediska adiktologického, nýbrž jejich posouzení právní.

30. Rovněž se státní zástupce zcela neztotožňuje s námitkami obviněného, že se soudy nedostatečně vypořádaly s jeho důkazním návrhem na výslech brig. gen. PhDr. Jakuba Frydrycha a JUDr. Lenky Bradáčové, Ph.D. Tyto námitky jsou navíc podle státního zástupce formulovány nepatřičně, navíc obviněný pouze na podkladě svého spekulativního úsudku presumuje, že se oba jmenovaní činitelé seznámili s celkovým obsahem a kontextem jím publikovaných informací a v rozporu se svými povinnostmi proti těmto publikacím nezasáhli. Tato námitka se přitom opět evidentně mýjí s předmětem řízení v nyní předkládané věci, jímž je jednání obviněného spočívající v opakované a dlouhodobé publikaci podněcujících informací. I zde tak soudy dospěly ke zcela relevantnímu závěru, že výslech těchto svědků je nadbytečný, neboť ve vztahu k dokumentovaným aktivitám obviněného by tito svědci jen stěží mohli podat informace nad rámec skutečností vyplývajících z provedených důkazů.

31. Státní zástupce se neztotožňuje ani s námitkou směřující proti hodnocení výpovědi svědka Martina Pastorka, jelikož tato nemá vliv na rozhodná skutková zjištění určující pro naplnění znaků trestného činu. Skutečnost, že magazín přispěl k trestné činnosti svědka není složkou přisouzeného trestného činu, který je svým charakterem deliktem ohrožovacím. Uvedení vlivu činnosti obviněného na jednání tohoto svědka tak podle státního zástupce nemá bezprostřední vliv na naplnění znaků skutkové podstaty přisouzeného přečinu, ale pouze na posouzení jeho konkrétní povahy a závažnosti. Státní zástupce uvedenou námitku považuje za polemiku s hodnocením tohoto spíše okrajového důkazu a nikoli za doložení extrémního nesouladu.

32. Ohledně závěrečného procesního návrhu obviněného státní zástupce vyjadřuje nesouhlasné stanovisko, když tento považuje za neopodstatněný, neboť podle jeho názoru nejsou vůbec dány podmínky podle § 265m odst. 1 tr. řádu. Současně obviněnému vytýká, že ve svém návrhu neuvedl, podle jakého konkrétního ustanovení trestního řádu by měl být Nejvyšším soudem zproštěn obžaloby.

33. Závěrem svého vyjádření státní zástupce navrhuje, aby Nejvyšší soud dovolání obviněného podle 265i odst. 1 písm. e) tr. řádu odmítl a učinil tak podle § 265r odst. 1 písm. a) tr. řádu v neveřejném zasedání. Současně podle § 265r odst. 1 písm. c) tr. řádu vyjádřil svůj souhlas s tím, aby Nejvyšší soud mohl učinit i jiná rozhodnutí v neveřejném zasedání.

34. Vyjádření státního zástupce následně Nejvyšší soud zaslal obhájci obviněného k případné **replíce**. V té obviněný předně uvádí, že podal odvolání proti výroku o vině a trestu, jelikož odvolací soud rozhodl *expressis verbis* toliko o odvolání v rozsahu výroku o trestu, došlo ze strany odvolacího soudu buď k faktickému zamítnutí odvolání ve výroku o vině, tím je dán důvod podle § 265b odst. 1 písm. m), nebo jeho odvolání bylo vypořádáno pouze částečně a tím je založen důvod podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. řádu.

35. Obviněný se zásadně rozchází s názorem státního zástupce na otázku právní konformity rozsudku, který označuje za dílčí útoky naplňující vymezenou skutkovou podstatu takového jednání, které nepředstavuje porušení trestněprávních norem. Upozorňuje, že zahrnutím dílčích jednání, která nemohou být dílčími útoky dochází k porušení § 120 tr. řádu, jehož náležitosti ve své replíce přibližuje. Podle obviněného přitom nelze přehlížet širší konsekvence takového pochybení v závislosti na principu předvídatelnosti soudního rozhodnutí.

36. Obviněný označuje za nekonzistentní výklad státního zástupce, podle něhož má být v zásadě irelevantní, jaké „další“ informace byly v předmětném magazínu uvedeny, resp. který nezohledňuje sumu publikovaných informací z hlediska jejich funkčního komplexu, ale omezuje se z hlediska důvodnosti výroku o spáchání trestného činu na závěr, že část takto publikovaných informací danou skutkovou podstatu naplňuje. V tomto kontextu obviněný opakuje svou argumentaci ohledně prospěšnosti magazínu. Obviněný v replíce dále poukazuje na nemožnost rozdělení způsobů pěstování, které maximalizují výnos pouze právně konformních kanabinoidů a jejich protiprávní produkci. Obviněný se taktéž ohrazuje vůči poznámce státního zástupce, který uvedl, že „(obviněný) se nijak netajil tím, že sám je příznivcem jeho [pozn: konopí] zneužívání“.

37. Obviněný také uvádí, že trestní odpovědnost se v tomto případě podle něj zakládá na výkladu pojmu „zneužívání“ a na otázce celkového vyznění publikační činnosti magazínu. K tomu konstatuje, že jde o otázky s mimoprávním přesahem vyžadující odborné zhodnocení jeho jednání odborníkem či odborníky zejména v oblasti adiktologie. Podle obviněného došlo ve věci k rozhodování trestní justice na základě laického zhodnocení rozhodných skutečností, což představuje projev libovůle. Za projev libovůle také označuje závěr státního zástupce o „spekulativním úsudku“ obviněného stran dokazování svědeckými výpověďmi svědků gen. Jakuba Frydrycha a JUDr. Lenky Bradáčové, Ph.D., k čemuž opakuje svou argumentaci obsaženou v dovolání, na něž ve zbylém rozsahu také odkazuje.

38. S ohledem na výše uvedené obviněný setrvává na svém procesním návrhu uvedeném v dovolání a doplňuje důvod pro své zproštění - § 226 písm. b) tr. řádu. Současně „bere na vědomí“ oprávnění Nejvyššího soudu postupovat podle § 265l odst. 1 tr. řádu.

III. Přípustnost dovolání

39. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. řádu) nejprve zjišťoval, zda je dovolání obviněného přípustné a zda vyhovuje všem relevantním ustanovením tr. řádu, tedy zda bylo podáno v souladu s § 265a odst. 1, 2 tr. řádu, v zákonné dvouměsíční lhůtě a na příslušném místě v souladu s § 265e odst. 1, 3 tr. řádu, jakož i oprávněnou osobou ve smyslu § 265d odst. 1 písm. c), odst. 2 tr. řádu. Dále Nejvyšší soud zkoumal, zda dovolání splňuje obligatorní obsahové náležitosti upravené v § 265f tr. řádu. Nejvyšší soud konstatuje, že dovolání obviněného shora uvedené zákonné náležitosti splňuje.

40. Protože platí, že dovolání lze podat jen z některého z důvodů taxativně vymezených v § 265b tr. řádu, musel dále Nejvyšší soud posoudit, zda uplatněnou argumentaci lze podřadit pod některý z dovolacích důvodů, jejichž existence je – mimo jiné – podmínkou provedení přezkumu napadeného rozhodnutí dovolacím soudem (§ 265i odst. 3 tr. řádu).

41. Jak již bylo uvedeno, obviněný své dovolání opírá o dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. g), h), l) a m) tr. řádu. Namítá, že obě napadená rozhodnutí spočívají na skutkových zjištěních, která jsou určující pro naplnění znaků trestného činu, a tato jsou ve zjevném rozporu s obsahem provedených důkazů a rovněž ve vztahu k nim nebyly nedůvodně provedeny navrhované podstatné důkazy, čímž je současně založena jejich nepřezkoumatelnost. Napadená rozhodnutí podle obviněného též spočívají na nesprávném právním posouzení zejména ve vztahu ke skutku, a současně bylo rozhodnuto o zamítnutí odvolání proti rozsudku soudu prvního stupně, aniž by byly splněny zákonné procesní podmínky stanovené pro takové rozhodnutí, resp. přestože řízení vedené před soudem prvního stupně je zatíženo vadami, které rovněž naplňují uvedené dovolací důvody, a mimo to v rozsudku odvolacího soudu nebylo vypořádáno odvolání odsouzeného v rozsahu výroku soudu prvního stupně o vině, ale toliko o trestu.

42. Z logiky věci se Nejvyšší soud nejprve zabýval dovolacím důvodem podle § 265b odst. 1 písm. m) tr. řádu, který je dán tehdy, jestliže bylo rozhodnuto o zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku proti rozsudku nebo usnesení uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) až g) tr. řádu, aniž byly splněny procesní podmínky stanovené zákonem pro takové rozhodnutí (*první alternativa*) nebo přestože byl v řízení mu předcházejícím dán důvod dovolání uvedený v písmenech a) až l) tr. řádu (*druhá alternativa*).

43. Jestliže v posuzované věci odvolací soud rozhodl tak, že z podnětu státního zástupce a obviněného zrušil rozsudek soudu prvního stupně stran obviněného ve výroku o trestu a při nezměněném výroku o vině přečinem šíření toxikomanie tomuto uložil peněžitý trest, tj. rozhodl po věcném přezkoumání, je zjevné, že dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. m) tr. řádu nemůže být naplněn, jelikož nedošlo k zamítnutí, nebo odmítnutí odvolání obviněného.

44. Dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu je dán tehdy, jestliže rozhodná skutková zjištění, která jsou určující pro naplnění znaků trestného činu, jsou ve zjevném rozporu s obsahem provedených důkazů nebo jsou založena na procesně nepoužitelných důkazech nebo ve vztahu k nim nebyly nedůvodně provedeny navrhané podstatné důkazy.

45. Smyslem tohoto dovolacího důvodu je kodifikace současné rozhodovací praxe Nejvyššího soudu, jak se vyvinula pod vlivem judikatury Ústavního soudu (např. nálezu Ústavního soudu ze dne 30. 11. 1995, sp. zn. III. ÚS 166/95, nebo nálezu Ústavního soudu ze dne 28. 11. 2005, sp. zn. IV. ÚS 216/04). Tento dovolací důvod věcně upravuje tři okruhy nejzásadnějších vad v rozhodných skutkových zjištěních, která jsou určující pro naplnění znaků trestného činu, a to případy tzv. zjevného rozporu mezi obsahem provedených důkazů a skutkovými zjištěními, která jsou na jejich základě učiněna (zejména případy deformace důkazů, kdy skutkové zjištění je opakem skutečného obsahu daného důkazu), případy použití procesně nepoužitelných důkazů (typicky důkaz, který byl pořízen v rozporu se zákonem, např. věcný důkaz zajištěný při domovní prohlídce učiněné bez příkazu soudu, důkaz nezákonným odposlechem apod.), a konečně vadu spočívající v tzv. důkazu opomenutém, tj. důkazu, který byl sice některou ze stran navržen, avšak soudem nebyl proveden a jeho neprovedení nebylo věcně adekvátně odůvodněno.

46. Dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. řádu je naplněn tehdy, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku (*prvá alternativa*) nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení (*druhá alternativa*). V rámci takto vymezeného dovolacího důvodu je možné namítat buď nesprávnost právního posouzení skutku, tj. mylnou právní kvalifikaci skutku, jak byl v původním řízení zjištěn, v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva, anebo vadnost jiného hmotněprávního posouzení. Z toho vyplývá, že důvodem dovolání ve smyslu tohoto ustanovení nemůže být samotné nesprávné skutkové zjištění, a to přesto, že právní posouzení (kvalifikace) skutku i jiné hmotněprávní posouzení vždy navazují na skutková zjištění vyjádřená především ve skutkové větě výroku o vině napadeného rozsudku a blíže rozvedená v jeho odůvodnění. Je třeba zdůraznit, že pro naplnění uvedeného dovolacího důvodu nepostačuje pouhý formální poukaz na příslušné ustanovení obsahující některý z dovolacích důvodů, aniž by byly řádně vymezeny hmotněprávní vady v napadených rozhodnutích spatřované, což znamená, že dovolací důvod musí být v dovolání skutečně obsahově tvrzen a odůvodněn konkrétními vadami, které jsou obviněným spatřovány v právním posouzení skutku, jenž je vymezen v napadeném rozhodnutí.

47. Pokud jde o dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. l) tento je naplněn, pokud v rozhodnutí některý výrok chybí nebo je neúplný. I tento dovolací důvod tak spočívá ve dvou alternativách, totiž že určitý výrok nebyl vůbec učiněn, a tak v napadeném rozhodnutí chybí a činí jeho výrokovou část neúplnou, anebo že určitý výrok sice byl v napadeném rozhodnutí učiněn, ale není úplný. Obecně platí, že chybějící výrok v rozhodnutí odvolacího soudu se týká pouze absence výroku o tom, jak bylo rozhodnuto o některém z více souběžně

podaných odvolání, o kterých odvolací soud rozhodoval. Neúplným je pak takový výrok napadeného rozhodnutí, který neobsahuje některou podstatnou náležitost stanovenou zákonem, např. je-li v případě výroku o vině uvedena právní kvalifikace skutku jenom zákonným pojmenováním trestného činu včetně příslušného zákonného ustanovení, ale není citována tzv. právní věta vyjadřující zákonné znaky trestného činu (srov. ŠÁMAL, P. a kol. *Trestní řád II. § 157 až 314s. Komentář*. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 3173-3174).

48. Nejvyšší soud nadto i při respektování shora uvedeného interpretuje a aplikuje podmínky přípuštění dovolání tak, aby dodržel maximy *práva na spravedlivý proces* vymezené Úmluvou a Listinou. Je proto povinen v rámci dovolání posoudit, zda nebyla v předchozích fázích řízení porušena základní práva obviněného, včetně jeho práva na spravedlivý proces (k tomu srov. stanovisko pléna Ústavního soudu dne 4. 3. 2014, sp. zn. Pl. ÚS-st. 38/14).

IV.

Důvodnost dovolání

49. Poté, co se Nejvyšší soud seznámil s obsahem napadeného rozsudku odvolacího soudu, jakož i s obsahem rozsudku soudu prvního stupně a rovněž s průběhem řízení, které předcházelo jejich vydání, konstatuje, že dovolací námitky obviněného zčásti neodpovídají jím uplatněným dovolacím důvodům a z části jsou zjevně neopodstatněné. K jednotlivým dovolacím argumentům – v souladu s dikcí § 265i odst. 2 tr. řádu – uvádí Nejvyšší soud následující.

50. Pokud obviněný namítá, že rozhodnutím odvolacího soudu nebylo vypořádáno jeho odvolání v rozsahu výroku rozsudku soudu prvního stupně o vině, ale toliko jen o trestu, nemůže tato námitka s ohledem na obsah napadeného rozsudku odvolacího soudu obstát. Nejvyšší soud (opětovně) připomíná, že v projednávané trestní věci odvolací soud rozhodl o odvoláních státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Bruntále, obviněného a spoluobviněné a z podnětu odvolání tohoto státního zástupce a obviněného napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu zrušil (toliko) ve výroku o trestu u obou obviněných a za podmínek § 259 odst. 3 tr. řádu nově rozhodl o uložení trestu. V této souvislosti Nejvyšší soud zdůrazňuje, že odvolání je z hlediska rozhodování odvolacího soudu posuzováno jako jediný celek. Jestliže tedy odvolací soud vyhověl podanému odvolání pouze částečně, ve zbylé neúspěšné části tento opravný prostředek podle § 256 tr. řádu nezamítá. Podmínkou pro takový postup je, že se v odůvodnění vypořádá se všemi podstatnými odvolacími námitkami (srov. stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 10. 5. 2022, sp. zn. Pl.ÚS-st. 56/22; dále srov. ŠÁMAL, P. a kol. *Trestní řád II. § 157 až 314s. Komentář*. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 3174). Z napadeného rozsudku odvolacího soudu je přitom zřejmé, že se tento soud věcně vypořádal s odvoláním obviněného v plném rozsahu (srov. bod 10. až 40. rozsudku tohoto soudu). Z těchto důvodů proto podle Nejvyššího soudu není napadený rozsudek odvolacího soudu zatížen vadou ve smyslu dovolacího důvodu uvedeného v § 265b odst. 1 písm. l) tr. řádu.

51. Z podaného dovolání vyplývá, že jádrem dovolací argumentace obviněného jsou především námitky, jimiž obviněný rozporuje správnost právního posouzení skutku, konkrétně pak nesprávný závěr soudů o naplnění některých znaků přečinu šíření toxikomanie podle § 287 odst. 1 tr. zákoníku (srov. body 8. až 12. dovolání obviněného). Konkrétně obviněný poukazuje na skutečnost, že podle jeho právního názoru nelze dovodit znaky protiprávnosti, zavinění a příčinné souvislosti mezi jeho jednáním a „škodlivým“ následkem.

K tomu Nejvyšší soud konstatuje, že takovou argumentaci obviněného lze v zásadě podřadit pod jím uplatněný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. řádu.

52. Přečinu šíření toxikomanie podle § 287 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákoníku se dopustí ten, kdo svádí jiného ke zneužívání jiné návykové látky než alkoholu nebo ho v tom podporuje anebo kdo zneužívání takové látky jinak podněcuje nebo šíří a takový čin spáchá tiskem, filmem, rozhlasem, televizí, veřejně přístupnou počítačovou sítí nebo jiným obdobně účinným způsobem.

53. Podle § 130 tr. zákoníku se návykovou látkou rozumí alkohol, omamné látky, psychotropní látky a ostatní látky způsobitelné nepříznivě ovlivnit psychiku člověka nebo jeho ovládací nebo rozpoznávací schopnosti nebo sociální chování.

54. V obecné rovině Nejvyšší soud zejména připomíná, že objektem přečinu podle § 287 odst. 1 tr. zákoníku je zejména zájem na ochraně společnosti a lidí proti možnému ohrožení, které vyplývá ze zneužívání návykových látek jiných než alkoholu a v konečném důsledku též i ochrana života a zdraví lidí (srov. ŠÁMAL, P., GŘIVNA, T., ŠÁMALOVÁ, M. In: ŠÁMAL, P. a kol. *Trestní zákoník*, 3. vydání, Praha: C. H. Beck, 2023, s. 3757-3758; VICHEREK, R. In: ŠČERBA, F. a kol. *Trestní zákoník*, 1. vydání, Praha: C. H. Beck, 2020, s. 2274). Trestný čin šíření toxikomanie podle § 287 tr. zákoníku je z hlediska obecného třídění trestným činem úmyslným *ohrožovacím*, neboť jeho znakem je účinek v podobě nebezpečí. Pro dokonání tohoto přečinu se tedy nevyžaduje, aby pachatel skutečně u jiných osob např. vzbudil rozhodnutí nebo náladu vedoucí ke zneužívání návykových látek jiných než alkoholu (srov. ŠÁMAL, P. In: ŠÁMAL, P. a kol. *Trestní právo hmotné*, 9. vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2022, s. 115).

55. Z pohledu objektivní stránky přečinu šíření toxikomanie podle § 287 odst. 1 tr. zákoníku může jednání pachatele spočívat v několika alternativách, a to jednak ve *svádění jiného ke zneužívání jiné návykové látky než alkoholu* (1) nebo v *podporování jiného ke zneužívání takové látky* (2) anebo v *podněcování jiného ke zneužívání takové látky* (3) nebo *šíření zneužívání takové látky* (4).

56. Za *podněcování* se pak považuje takový projev pachatele, kterým zamýšlí vzbudit u jiných osob rozhodnutí nebo náladu vedoucí ke zneužívání návykových látek jiných než alkoholu. *Podněcování* se může stát výslovně, ale i skrytě a na rozdíl od *svádění* (nebo *podporování*) zde není projev pachatele zaměřen na konkrétní osobu nebo osoby, i když i v tomto případě snaha pachatele směřuje k vyvolání zneužívání návykových látek u těch osob, jimž je jeho projev určen (srov. ŠÁMAL, P., GŘIVNA, T., ŠÁMALOVÁ, M. In: ŠÁMAL, P. a kol. *Trestní zákoník*, 3. vydání, Praha: C. H. Beck, 2023, s. 3759; VICHEREK, R. In: ŠČERBA, F. a kol. *Trestní zákoník*, 1. vydání, Praha: C. H. Beck, 2020, s. 2274).

57. Pro naplnění znaku *podněcování* u trestného činu šíření toxikomanie podle § 287 tr. zákoníku se nevyžaduje, aby pachatel, pokud nabízí k prodeji prostředky sloužící ke zneužívání drogy, nabízel přímo látky, jež předmětné omamné nebo psychotropní látky obsahují, ale postačí, jestliže veřejně prezentuje širší sortiment takových produktů, látek, nástrojů či výrobků apod., které se ke zneužívání omamných a psychotropních látek obvykle používají, tyto látky připomínají nebo na ně v různých souvislostech poukazují. *Podněcováním* v uvedeném smyslu je posuzovaná činnost tehdy, jestliže je ve svém souhrnu způsobila ovlivnit rozhodnutí jiných osob k tomu, aby návykové látky jiné než alkohol zneužily, nebo v nich takové rozhodnutí vzbudit, aniž by k tomuto účinku skutečně došlo

(usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 11. 2014, sp. zn. 8 Tdo 1217/2014, uveřejněné pod č. 34/2015 Sb. rozh. tr.).

58. Ve vztahu k dovolací argumentaci obviněného týkající se absence protiprávnosti jeho jednání, zavinění a příčinné souvislosti mezi jeho jednáním a „škodlivým následkem“ základní skutkové podstaty přečinu šíření toxikomanie obsažené v § 287 odst. 1 tr. zákoníku Nejvyšší soud uvádí, že tato není důvodná. Jednání obviněného totiž naplňuje všechny znaky této základní skutkové podstaty, a stejně tak i znaky uvedené v kvalifikované skutkové podstatě § 287 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku. Je totiž nepochybné, že obviněný svým jednáním, které je dostatečným způsobem vymezeno v tzv. skutkové větě rozsudku soudu prvního stupně, naplnil všechny znaky skutkové podstaty tohoto přečinu, neboť se úmyslně snažil, a to i skrytě, v potenciálních zájemcích (nejméně) vyvolat zcela konkrétní rozhodnutí nebo nálady vedoucí ke zneužívání návykové látky – marihuany, a to tiskem a veřejně přístupnou počítačovou sítí internet. Z tohoto důvodu tedy zcela obstojí právní závěry soudu prvního stupně týkající se právní kvalifikace jednání obviněného (srov. zejména body 24. až 26. rozsudku tohoto soudu), potvrzené a doplněné odvolacím soudem (srov. zejména body 22. až 39. rozsudku odvolacího soudu), které považuje Nejvyšší soud za správné, zcela vyčerpávající, řádně odůvodněné, a především pak zákonné.

59. V této souvislosti Nejvyšší soud zdůrazňuje, že jednání obviněného, tak jak je popsáno v tzv. skutkové větě rozsudku soudu prvního stupně, je nutné posuzovat jako jeden celek, a nikoliv dílčím způsobem, jak to ostatně činí obviněný i v rámci svého dovolání. Nejvyšší soud, ve shodě se státním zástupcem, tedy konstatuje, že je nutné zohlednit právě celkový kontext jednání obviněného, z něhož podněcování ke zneužívání psychoaktivního konopí vyplývá, a to bez důvodných pochybností. Obviněnému tedy nelze přisvědčit v tom směru, že ve výroku o vině jsou nesprávně zahrnuta i ta dílčí jednání, která nemohou naplnit znaky (základní) skutkové podstaty tohoto přečinu a nemůže tak za tohoto stavu jít o jednání protiprávní. Uvedenou argumentaci považuje Nejvyšší soud za účelovou, neboť podle skutkového stavu zjištěného soudem prvního stupně se obviněný a spoluobviněná zjevně snažili u blíže neurčitého okruhu osob vyvolat konkrétní zájem o tuto návykovou látku, a to způsobem detailně popsaným právě ve výroku o vině rozsudku soudu prvního stupně (srov. zejména bod 29. rozsudku soudu prvního stupně). V tomto ohledu lze též odkázat na detailní popis struktury obsahu magazínu učiněný soudem prvního stupně, a to ve vztahu k jednání, které je obviněnému kladeno za vinu (srov. body 17. až 18. jeho rozsudku) a na následná skutková zjištění učiněná tímto soudem (srov. zejména pak body 26. až 29. jeho rozsudku), která Nejvyšší soud považuje, ve shodě s odvolacím soudem, za odpovídající provedení dokazování.

60. Uvedeným právním závěrům v zásadě nebrání ta skutečnost, že magazín obsahoval též jiné články a příspěvky, které nebyly zahrnuty do tzv. skutkové větě výroku o vině rozsudku soudu prvního stupně. V této souvislosti Nejvyšší soud pouze krátce poznamenává, že předmětem trestního řízení byla toliko publikační činnost obviněného a spoluobviněné, která je uvedena právě v tzv. skutkové větě rozsudku soudu prvního stupně. Případné hodnocení publikační činnosti (např. z hlediska objektivity, společenského přínosu apod.), která nebyla shledána jako protiprávní, byť v rámci stejného magazínu, není ve vztahu k učiněným právním závěrům soudů obou stupňů významné.

61. Současně lze připomenout, že znakem základní skutkové podstaty přečinu uvedeného v § 287 odst. 1 tr. zákoníku je „toliko“ účinek v podobě vzniku nebezpečí spočívajícího konkrétně ve vzbuzení rozhodnutí nebo nálad u jiných osob vedoucích ke zneužívání jiné

návykové látky než alkoholu, v tomto konkrétním případě marihuany. Z tohoto důvodu byl tedy uvedený přečin obviněným a spoluobviněnou dokonán. Konkrétní skutkové zjištění odvolacího soudu, že jednání obviněného a spoluobviněné bylo skutečně způsobilé u další osoby vyvolat rozhodnutí zkusit vypěstovat rostliny konopí a získat marihuanu s cílem ji užít, již pak nebylo pro závěr o dokonání tohoto přečinu nutné, avšak nepochybně podpořilo správnost učiněných skutkových a právních závěrů obou nižších soudů.

62. Za důvodnou nemůže Nejvyšší soud považovat ani námitku obviněného spočívajícího v tvrzení, že v této trestní věci bylo trestní právo aplikováno extenzivním způsobem v jeho neprospěch. V této souvislosti obviněný v rámci své dovolací argumentace připomíná závěry usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 10. 2018, sp. zn. II. ÚS 2980/17 a současně též rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ze dne 25. 5. 1993, Kokkinakis proti Řecku, č. stížnosti 14307/88, bod 52., a odkazuje na požadavek, že trestný čin musí být jasně definován zákonem a tato podmínka je splněna, jestliže je adresát normy schopen z textu příslušného ustanovení zjistit, jaké jednání nebo opomenutí způsobuje jeho trestní odpovědnost. Podle závěru Nejvyššího soudu však obviněným zdůrazněná podmínka určitosti právní normy, v dané trestní věci skutkové podstaty trestného činu šíření toxikomanie obsažené v § 287 tr. zákoníku, splněna byla. S ohledem na obsah a způsob, jakým obviněný zveřejňoval informace o psychoaktivních účincích konopí, musel totiž být srozuměn s tím, že jeho jednání může naplnit některý z alternativních znaků obsažených v § 287 odst. 1 tr. zákoníku. V tomto ohledu Nejvyšší soud opakovaně zdůrazňuje, byť to obviněný setrvale popírá, že tyto informace publikoval způsobem, které byly v zásadě způsobilé vzbudit u jiných osob rozhodnutí nebo náladu vedoucí ke zneužívání psychoaktivního konopí (srov. též přiměřeně závěry obsažené v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 11. 2014, sp. zn. 8 Tdo 1217/2014, uveřejněné pod č. 34/2015-I. Sb. rozh. tr.).

63. Nejvyšší soud se nemohl ztotožnit ani s námitkou obviněného, podle které se jak soud prvního stupně, tak i soud odvolací, zcela nedostatečně vypořádaly s jeho obhajobou týkající se otázky svobody slova a hranic mezi dovoleným jednáním a šířením toxikomanie. Tuto otázku přitom považuje obviněný za zcela stěžejní pro jeho trestní věc. Ve vztahu k takto uplatněné dovolací argumentaci Nejvyšší soud uvádí, že z obsahu napadených rozhodnutí obou soudů vyplývá, že se touto problematikou zcela konkrétně zabýval až odvolací soud (srov. bod. 29. a dále bod 38. jeho rozsudku). Nejvyšší soud však zdůrazňuje, že z odůvodnění napadených rozhodnutí obou soudů jako celku vyplývá, že si soudy byly při projednávání trestní věci obviněného plně vědomy ústavně zaručených práv obviněného plynoucích z článku 17 Listiny. Odvolací soud v bodě 29. svého rozsudku především zcela správně zdůraznil, že ústavně zaručené právo vyjadřovat své názory, bez ohledu na případně možné omezení zákonem, je již obsahově omezeno právy jiných, ať již tato práva plynou jako ústavně zaručená z ústavního pořádku či z jiných zábran daných zákonem chránících celospolečenské zájmy či hodnoty (náleží Ústavního soudu ze dne 10. 7. 1997, sp. zn. III. ÚS 359/96). Dále odvolací soud (mimo jiné) uvedl, že v dané trestní věci již došlo k překročení hranice mezi legitimním informováním o drogové problematice a jednáním, které je již trestně postižitelné jako šíření toxikomanie (srov. bod 38. jeho rozsudku). Nejvyšší soud, ve shodě se státním zástupcem, tedy uzavírá, že z obsahu napadeného rozsudku odvolacího soudu je zřejmé, že se tento soud danou argumentací obviněného řádně zabýval a své závěry také přesvědčivě odůvodnil, a to i s odkazem na relevantní rozhodovací praxi Ústavního soudu. Uvedené závěry považuje Nejvyšší soud za správné a nemá co by těmto vytkl. Z tohoto důvodu také na tyto plně odkazuje.

64. V další části podaného dovolání obviněný brojí proti způsobu, jakým se oba soudy vypořádaly s jeho argumentací týkající se použití trestního práva jako nástroje *ultima ratio*. Obviněný tvrdí, že jeho odvolací námitky byly v tomto smyslu vypořádány toliko skrze „floskule“ a odvolací soud se konkrétně nezabýval obviněným vznesenou otázkou, proč první námitka týkající se údajné protiprávnosti jeho jednání byla zhmotněna až po více než deseti letech veřejného vydávání magazínu, a to v podobě zahájení (jeho) trestního stíhání. Podle obviněného se přitom jedná o otázku hmotněprávního posouzení ve smyslu § 265b odst. 1 písm. h) tr. řádu, a též v obecné rovině nedostatečně vypořádanou námitku, která (podle obviněného) i v tomto případě zatěžuje rozhodnutí obou soudů vadou nepřezkoumatelnosti. Nejvyšší soud předně k charakteru takto formulovaných výhrad obviněného považuje za potřebné zdůraznit, že obviněnému lze přisvědčit v tom směru, že námitka týkající se aplikace *zásady subsidiarity trestní represe* podle § 12 odst. 2 tr. zákoníku, a s ní spojený princip *ultima ratio*, obecně obsahově odpovídá dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. řádu. Jinak je tomu u navazující námitky obviněného, která se dotýká procesního postupu orgánů činných v trestním řízení, kterou však nelze pod uplatněný dovolací důvod podřadit.

65. Pokud se tedy týká uplatněné námitky aplikace *zásady subsidiarity trestní represe*, Nejvyšší soud konstatuje, že touto otázkou se nejprve v obecnější rovině zabýval soud prvního stupně (srov. bod 33. jeho rozsudku) a následně již zcela konkrétně odvolací soud, a to zcela dostatečným způsobem (srov. body 35. až 37. jeho rozsudku). S jejich závěry se Nejvyšší soud ztotožňuje, neboť po vyhodnocení souhrnu všech významných kritérií obsažených ve stanovisku trestního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 30. 1. 2013, sp. zn. Tpjn 301/2012, uveřejněného pod č. 26/2013 Sb. rozh. tr., je nutné konstatovat, že použití *zásady subsidiarity trestní represe* vyplývající z § 12 odst. 2 tr. zákoníku je v dané trestní věci vyloučeno, neboť nelze shledat, že celková společenská škodlivost protiprávního jednání obviněného, s ohledem na jeho povahu, je natolik nízká a nedosahuje ani dolní hranice trestnosti běžně se vyskytujících trestných činů dané základní skutkové podstaty (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2016, sp. zn. 8 Tdo 1362/2016, uveřejněné pod č. 31/2017 Sb. rozh. tr.). Z tohoto důvodu také Nejvyšší soud nemohl tuto námitku obviněného shledat z věcného hlediska za opodstatněnou.

66. Nejvyšší soud se dále neztotožňuje s dovolacími námitkami obviněného založenými na tvrzení, že řízení v této trestní věci bylo zatíženo vadou tzv. opomenutých důkazů ve smyslu *třetí alternativy* uvedené v § 265i odst. 1 písm. g) tr. řádu. Jak totiž Nejvyšší soud zjistil, oba soudy se s důkazními návrhy obhajoby zabývaly a tyto také řádně vypořádaly.

67. K problematice tzv. opomenutých důkazů lze obecně uvést, že jde jednak dílem o procesní situace, v nichž bylo stranami navrženo provedení konkrétního důkazu, přičemž návrh na toto provedení byl soudem bez věcně adekvátního odůvodnění zamítnut, eventuálně zcela opomenut, což znamená, že ve vlastních rozhodovacích důvodech o něm ve vztahu k jeho zamítnutí nebyla zmínka buď žádná, či toliko okrajová a obecná neodpovídající povaze a závažnosti věci. Dílem se dále jedná o situace, kdy v řízení provedené důkazy nebyly v odůvodnění meritorního rozhodnutí, ať již negativně či pozitivně, zohledněny při ustálení jejího skutkového základu, tj. soud je neučinil předmětem svých úvah a hodnocení, ačkoliv byly řádně provedeny (srov. rozhodnutí Ústavního soudu pod sp. zn. III. ÚS 150/93, III. ÚS 61/94, III. ÚS 51/96, IV. ÚS 185/96, II. ÚS 213/2000, I. ÚS 549/2000, IV. ÚS 582/01, II. ÚS 182/02, I. ÚS 413/02, IV. ÚS 219/03, a další). Neúplnost provedení dokazování a vadu spočívající v neprovedení všech navrhovaných důkazů však nelze spatřovat jen v tom, že soud některý důkaz neprovede, neboť není povinen každému takovému návrhu vyhovět.

Nutno dodat, že dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu ve své třetí alternativě navíc předpokládá, že se musí jednat o podstatné nedůvodně neprovedené navrhované důkazy, jež mají vztah k rozhodným skutkovým zjištěním, která jsou určující pro naplnění znaků trestného činu.

68. Konkrétně za tzv. opomenuté důkazy obviněný označuje důkazní návrhy obhajoby na provedení výslechu svědků Mgr. et Mgr. Heleny Rampachové, Mgr. Pavla Nepustila, Ph.D., Mgr. Jindřicha Vobořila, Pg.Dip., a doc. MUDr. Viktora Mravčíka, Ph.D. a dále přečtení listin obsahujících písemná vyjádření těchto osob. Postup soudů nižších stupňů, které zamítly uvedené návrhy na provedení těchto důkazů, proto v tomto ohledu považuje za nesprávný a je přesvědčen, že zakládá vadu tzv. opomenutých důkazů. Z předloženého trestního spisu Nejvyšší soud zjistil, že soudy se těmito důkazními návrhy podrobně zabývaly a řádně též odůvodnily, z jakých důvodů jednotlivým důkazním návrhům nevyhověly (viz bod 34. rozsudku soudu prvního stupně a body 32. až 33. a 41. napadeného rozsudku odvolacího soudu). Nejvyšší soud se s touto argumentací obou soudů ztotožňuje a na tuto též plně odkazuje, když závěr o zamítnutí uvedených důkazních návrhů z důvodu nadbytečnosti považuje za zcela správný a zákonný.

69. Stejně se nemůže Nejvyšší soud ztotožnit s námitkou obviněného, že se soudy nedostatečně vypořádaly s jeho důkazním návrhem na výslech svědka brig. gen. PhDr. Jakuba Frydrycha a JUDr. Lenky Bradáčové, Ph.D. Uvedenou námitku považuje Nejvyšší soud nejméně z části za zcela nepatřičně formulovanou. Co do obsahu je však zřejmé, že obviněný jejím prostřednictvím spíše zpochybňuje řádné plnění povinností těchto úředních osob, které se podle jeho názoru prokazatelně seznámily s obsahem magazínu a nepodnikly žádná opatření ve smyslu příslušných ustanovení trestního řádu. Podle Nejvyššího soudu je zjevné, že i tento důkazní návrh je nutné považovat za neúčelný a nadbytečný, neboť nelze předpokládat, že případnou výpovědí jmenovaných úředních osob by došlo ke zjištění nových podstatných skutečností určujících pro naplnění znaků trestného činu šíření toxikomanie podle § 287 tr. zákoníku. S ohledem na tuto skutečnost také není výše uvedená argumentace obviněného podřaditelná pod jím uplatněný, ale ani žádný jiný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 tr. řádu.

70. Obviněný závěrem svého dovolání brojí proti hodnocení výpovědi svědka Martina Pastorka provedenému odvolacím soudem a současně též proti skutkovým závěrům učiněným na základě výpovědi tohoto svědka. Nejvyšší soud konstatuje, že výpověď tohoto svědka nemá žádný vliv na rozhodná skutková zjištění, která jsou určující pro naplnění znaků trestného činu šíření toxikomanie, neboť jak již bylo zmíněno, jedná se o trestný čin ohrožovací (srov. bod 54. tohoto usnesení). Tato námitka proto stojí mimo rámec uplatněného dovolacího důvodu a zároveň nenaplnuje ani jiný zákonný dovolací důvod ve smyslu § 265b odst. 1 tr. řádu. I přes shora uvedený závěr Nejvyšší soud pro úplnost konstatuje, že soudy učiněná skutková zjištění spočívající ve zjištění vlivu jednání obviněného na svědka Martina Pastorka nejsou ve zjevném rozporu s obsahem provedených důkazů a na tomto základě také v zásadě obstojí.

V.

Závěrečné zhodnocení Nejvyššího soudu

71. Nejvyšší soud tak uzavírá, že v trestní věci obviněného Roberta Veverky nezjistil podmínky pro svůj kasační zásah, když dovolací argumentace obviněného zčásti neodpovídala jím uplatněným dovolacím důvodům a z části byla zjevně neopodstatněná. Vzhledem k tomu, že na straně orgánů činných v trestním řízení nezjistil ani žádná pochybení,

jež by byla s to přivodit závěr o porušení ústavně zaručeného práva obviněného na spravedlivý proces, Nejvyššímu soudu nezbylo, než dovolání obviněného podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. řádu odmítnout, přičemž tak rozhodl v souladu s § 265r odst. 1 písm. a) tr. řádu v neveřejném zasedání.

P o u č e n í: Proti rozhodnutí o dovolání není s výjimkou obnovy řízení opravný prostředek přípustný (§ 265n tr. řádu).

V Brně dne 29. 2. 2024

JUDr. Petr Škvain, Ph.D. v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Eva Veškrnová